

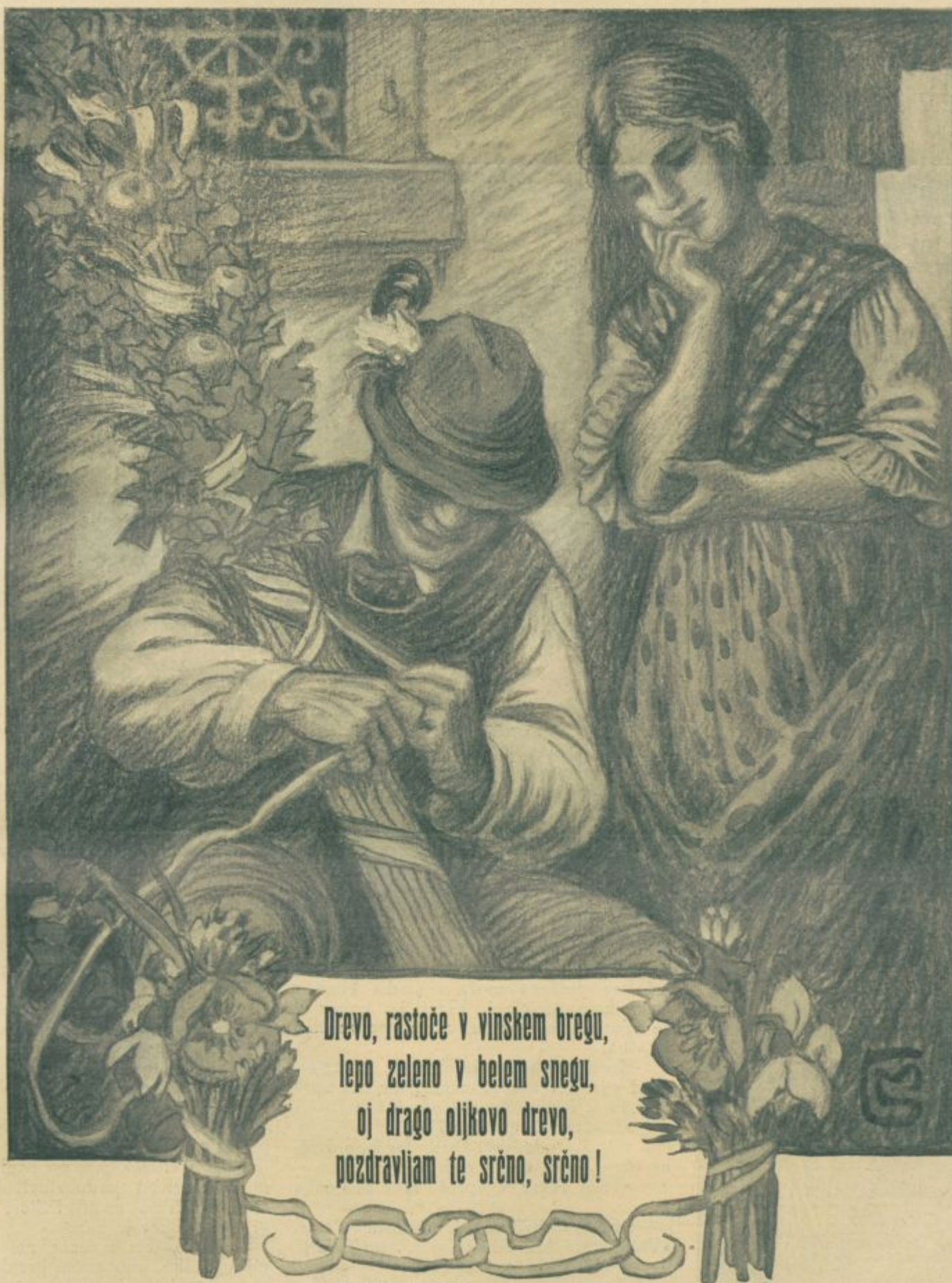
Ilustrirani Glasnik

Letno stane 8 K (ena številka 20 vin.), za Nemčijo 10 K, za druge države in Ameriko 13 K. — Slike in dopisi se pošiljajo uredništvu „Ilustr. Glasnika“ v Ljubljani [Katol. Tiskarna], naročnina, reklamacije in inserati na upravištvu.

Izhaja ob četrtkih

29. marca 1917

Drevo, rastoče v vinskem bregu,
lepo zeleno v belem snegu,
oj drago oljkovo drevo,
pozdravljam te srčno, srčno!

Lermontov — Al. Benkovič:

Vejica iz Palestine.

Povej mi, brst ti Palestine:
kje si brstél in kje si vzklił?
katere griče in doline
z zelenjem svojim si krasil?

Je li kraj Jordana valovja
se laskal ti iztoka svit?
Vihar libanskega gorovja
je v noči lomil te srdit?

Je molil li molitve čiste
in pel iz srca globočin,
ko spletal v venec tvoje liste
je Solimana bedni sin?

Je palma živa še v dobravi?
V poletnem žaru še ljubo
povablja potnika v puščavi
s širokolistnato glavo?

Mogoče pa je ovenela
od tebe ločena, kot ti,
morda ji žgoča plast pepela
na žoltih listih zdaj leži?...

Povej: je kdo te li pobožno
prenesel v kraj, zatè hladan?
In vzdihoval nad tabo tožno?
Ti bridkih srag je list solzan?

Je svete vojske sin to storil,
ki mu na čelu sence ni
kot tebi, ki nebo priboril
pred Bogom je in
pred ljudmi?...

Od skrbi tajne negovana,
prestavljena pred zlat oltar,
stojiš ti, vejica Jordana,
svetišča vernega stražar!

Prozoren somrak, luč svetila,
Bog živi, križ —
presveti znak...

Ves poln je mira, tolažila
krog tebe in nad tabo zrak.

Moč zgovornosti.

Spisal A. Averčenko; preložil Al. B.

Na oglu tihe sevastopoljske
ulice, tam, kjer je najbolj
pripekalo solnce, je dre-
mal Tatar ter prodajal
pomaranče.

Pred Tatarom stoji ve-
lika pletena košara, do
polovice napolnjena z de-
belimi pomarančami.

Ves svet gine od vročine in dolgega
časa — samo Tatar ne.

Njemu ni niti vroče, niti se dolgočasi.

O čem neki premišljuje, skrčen sedeč
nad svojo košaro, v kateri je vrednosti
komaj za poldrug rubelj?

Bržkone sploh ne misli ničesar. S ka-
kimi mislimi pa bi se tudi bavil, ko se
vse njegovo svetovno naziranje suče pri-
prosto v krogu vsakdanjih pojmov... To
je tukaj dovoljeno, tam pa ni dovoljeno —
no, dobro! Tatarju je to dovolj.

Len je pa tako, da se mu niti ne
ljubi potihem zamrmrati zaljubljeno tatar-

»Zakaj pa prepovedano, za božjo vo-
ljo?« vpraša mož ter dvigne glavo. »Ali
vam morda škoduje žganje — ali kaj?«

»Seveda škoduje, to stoji pisano v
naših zakonih, da žganja ne smemo piti.
To je velik greh!«

»Neumnost!« odgovori mož veliko-
dušno. »Kakšen greh? Gotovo niste prav
razumeli korana... Daj mi ga sem, da
ti pokažem mesto, kjer je pijača dovolje-
na...«

Tatar razžaljen zmaje z ramami. Dolgo
premišljuje, ali bi mu odgovoril in kako.

»Ako se človek opijani, se opoteka...
Ali je to lepo?«

»O tem nimaš niti pojma... Človek
se nikoli ne opoteka iz lastne volje...
To dela žganje... proti njegovi volji...«

»Tako je... Opoteka se, poje, riga
kot osel, plaši pse in mačke... Ali je to
prav?«

»Zakaj pa bi ne pel človek, ako je
vesel?«

»Nič ne de, ako lepo poje... A pijan
človek razgraja in nadleguje ljudi na ce-
sti...«

»Brate... Čuj... Tatarče! Kaj so
meni mari ljudje? Ali me razumeš? Da

Zima v Karpatih. — Oddih pred kapelico.

sko pesem, ko si jo na klarinet zapi-
ska mladi Tatar, kadar v nedeljo spremlja
na trg trgovce s sadjem, ki tam koraka
s takim važnim obrazom, kakor bi bil
rimski vitez, čigar junaštvo proslavljajo
pevci ob zvoku piščalk.

Tatar torej kima z glavo nad svojim
košem s pomarančami ter se pri tem po-
čuti tako dobro in zadovoljno, da se mu
niti ne ljubi, da bi dvignil glavo ter se
ozrl na težki voz, ki se pelje mimo njega.
Nikjer ni videti niti človeka.

V tem se od daleč pojavi opoteka-
joča se postava moža v modri bluzi s
slamnikom na glavi. Videti je, kakor bi
se opotekal brez cilja, zdelan od vročine
in vina.

Ko se priguglja do Tatarja, se ustavi
pred njim ter kolne, zamišljene oči upre
v košaro. Potem vpraša s težavo:

»Pomaranče prodajaš?«

»Da-á,« odgovori Tatar ter leno dvig-
ne obrvi. »Ali bi jih radi?«

»Ti si Tatar?« vpraša mož čez dalje
časa.

»Sem,« pritrđi dobrodušni Tatar.
»Vsak mora biti od nekod... So Tatarji,
pa so tudi Grki, kaj ne?«

»I seveda... A povej mi, ali vi Ta-
tarji pijete žganje?«

»Ne; ne pijemo, je prepovedano.«

sem le jaz vesel! Ako pa drugim ni všeč,
pa naj se napijejo še oni!«

Tatar zopet premišljuje. Premišljuje,
kako bi mu odgovoril. Nazadnje se zma-
goslavno nasmehne in reče:

»A človek, kadar je pijan, se zvali
celo sredi ulice, zaspi kakor ubit, in še
okrade ga kdo lahko!«

»Nimaš prav!« se razvneza zagovor-
nik pijače. »Lažeš, Tatar, veš? Slišiš?
kadar se zvrne pijan človek, takrat je že
vse zapil.«

»Nič zato... A čevlje mu lahko kdo
vzame.«

»Prosim te! v taki vročini? Dobro...
Se vsaj naužije prijetnega hlada...«

Tatar dvigne glavo proti nebu ter
mežika na temnomodro, lepo nebo, kakor
bi tam gori iskal odgovora. Nato pa veli:

»Predpostavljeni, pri katerih pa služi
tak človek, mu reko: Kaj boš ti, opica
pijana? Izgubi se!«

»Naj človek pije po pameti in naj se
ne da ujeti od predpostavljenih.«

»Sploh naj ne pije! Sicer pa je žganje
grenko, kakor je znano.«

»Ti o tem ničesar ne veš! Lahko
piješ sladko, ako nočeš grenkega.«

»Povejte mi vendar, gospod,« pravi
Tatar nazadnje, »zakaj pa naj bi pil, ako
ne čutim prav nikake potrebe?«

To je tehten pomislek, ki je vreden pozornosti. A zagovornik veselega pitja tudi ž njim ni zadovoljen.

»Kako je neki to mogoče, da bi ne imel potrebe? Ali veš, da ruski človek pije tudi brez potrebe? Od kraja... seveda... gre težko, potem pa se navadi pijače — in lahko gre. Ali nikoli nisi čital statistike?« ga vpraša opotekajoč se.

»Nikoli nisem čital.«

»Ko bi bil čital, bi bil spoznal, da poleg statistike pride na vsakega človeka pol vedra žganja. Razumeš, he? Zato imaš dolžnost, da popiješ svoj del, ali ne?«

Tatar vzdihne, si pomakne čepico na obriti, od solnca ožgani tilnik ter pravi resno:

»Kajpada... res je taka... seveda...«

»No, vidiš,« pravi mož resno in gre dalje svojo pot. Ko pride v luko, se upre ob steber ter dolgo, dolgo gleda čez tiho, temno gladino morskega zaliva. In premišljuje... Potem pa pravi sam pri sebi:

»Pameten človek je ta Tatar... Z modrim človekom sem govoril... Prav ima... Ali ni res tako? Res je — čisto nepotrebno je žganje... Po vsej pravici je rekel: ob zdravje spravlja ljudi, ob denar, nazadnje pa ti še službo poje... Že vem, kaj napravim... nehal bom piti... Kaj? Tiho, brez ugovora...«

Vzdigne roko ter dolgo stoji tako, nagnjen malo naprej, kakor bi poslušal nejasne, budeče se glasove, ki se mu počasí oglašajo v prsih.

»Odločeno je: ne pijem več žganja!«

Ko je bil tuji mož odšel, je Tatar naenkrat čutil nekako nevoljo.

Dolgo kima z glavo, premišljuje, tleska z jezikom ter krili s širokimi hlačami. Potem pa pravi sam pri sebi:

»Ta mož mi je res govoril resnico... Tako je... Kaj je komu mari, ako sem se napil in sem pri tem dobre volje?«

In odločno se vzravna na svojem mestu, si čapko potisne globokeje na tilnik, si košaro zadene na ramo ter krepko odkoraka proti nabrežju — do vesele gostilne v zalivu, kateri pravijo »Mornarjevo veselje«.

Romarica.

Jože Plot.

Naš čas je gorje — in gorje je naš čas. Zmedli so se celo tisti, ki niso nikdar razmišljali, kaj je zdravje.

Stali so pred hišo, kjer se je dobivalo dovoljenje za potovanje. Nekateri so prišli že ob šestih zjutraj, tisti so stali zdaj prav spredaj pred vrati, podprti od teles množice, ki je rila od zadaj. Ob pol devetih se je prikazala pri oknih blede, od sedenja debelušasta gospodična, se začudila nad čakajočim občinstvom in izgnila spet v kancelijskih prostorih. Čez pol ure so se začuli iz veže koraki, v vratih so zaropotali ključi. Takrat je vsa nepotrpežljivost planila v energijo, množica se je zamajala in nagnila. Tisti, ki so prišli zadnji, so se zagvozili med predstoječe in se vzajemno in bodrili tolažili, češ da so še drugi za njimi. Ko je prišel sunek od najsrajnejših strani, je napela vsa masa svoje moči, eni v obrambo svoje pozicije, drugi, da bi se prerili do boljšega mesta. Branilci so se ogorčeno in srdito obračali po navzočih in zastopniki ofenzive so se z ljuto nesebičnostjo ozirali na zadaj stoječe, ki so ravnotako prostodušno sprejemali njih obsodbe in sumno pogledavali

navzad. Ko je padla splošna sumnja in grožnja na najzadnejše, so se ti opravičili, da prihaja pritisk od drugod, in z nezmanjšano sebičnostjo boja za obstanek znova zagvozili svoje roke v gnečo.

»Pritisnite na kljuko!« je zarentačil debel gospod in povlekel v zrak ogromno roko, ki so mu jo že pretila stlačiti potiskajoča telesa. Delavec, ki je že devetkrat poizkusil isto, se je zdaj desetič uprl v kljuko in potresel vrata, da so zaškripala v tečajih.

opore. Stara žena, ki so jo odrinili pri vstopu, se je krčevito oprijela kljuke.

»Včeraj in predvčerajšnjim čakam in čakam«, je zaupala kuharici, ki jo je bila usmiljeno pogledala. »Danes spet od petih zjutraj. Bog pomagaj, danes moram dobiti.«

Ko je bilo tistih petero srečnikov udrlo v vežo, ni bilo dolgo slišati ničesar iz nje.

»Hudiča, tako bom zamudil deset vlakov«, je vzkipek debeli gospod iz gneče, zamahnil z ogromno roko po zraku in si trudoma obrisal pot s čela.

Takrat je prikorakal po trotoarju nadpolicist in oznanil z mogočnim glasom:

»Kdor nima važnih stvari — stran!«

V množici je završalo in neznanzi so prepričevali neznanke in jim hiteli dokazovati prepotrebno vseh svojih opravkov. Nekateri je že po petkrat obrazložil svojo reč in je začel spet vnovič razklati

in razjasnjevati, vedno natančneje in podrobneje, kakor da hoče prepričati samega sebe.

»Kdor gre na božjo pot, tisti ne dobi nič. Hoj, romarji, stran!«

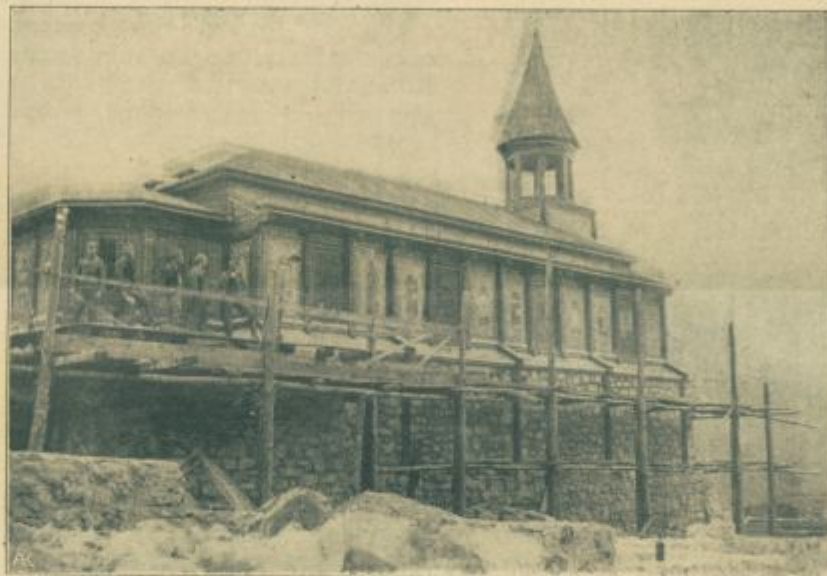
To je bila beseda. Vsa ogorčenost trudnih čakalcev in vsa srditost nestrpnih nepočakancev je izbruhnila na dan. Doma naj molijo, klečeplazci, oblizniki!

»Tako je. Čemu bi nas izpodrivali brezdelniki!« se je razhudil napram gospodu nadstražniku suh, mlad mož, z naočniki na nosu. Kot kancelijski pisar se je umno priučil, prikrievati razdraženost z vpludno malomarnostjo, in je bil dotlej

mehanično hodil po cesti gori in doli, hoteč vzbuditi v drugih tisto blagodejno in miroljubno požrtvovalnost, ki računa s tem, da bodo poslednji dobili prvi delež. In obenem se je razgovarjal s svojim dekletom, ki jo je v mislih že posetil. A ko se je domislil romarjev, se je skoro instinktivno razjezil. Mož se je celo tako izpozabil, da je javno pokazal svojo ihto za pravičnost. Ko je odšel nadstražnik, je preskočil vrtno ograjo in se vrinil od strani med sprednje čakalce.

»Božjepotniki stran!« je zaklical samozavestno kot človek opravkov.

»Kdo je božjepotnik?« se je raz-

Vojaško-spominska cerkev v tolminskem obližju.

»Jaz moram domov!« je zarobantil majhen človek, kovač, ki se še ni mogel preriti do srede. »Jaz imam obrt doma!«

Ljudje so slišali besede in se še ozrli niso nanj, ampak vsak je sam pri sebi

Pogled od spredaj.

presodil, za koliko tehtnejši je njegov opravke.

Slednjič je spet zaropotalo v ključavnici in izza vrat se je pomolila gladko zlikana policistova kapa.

»Pet naprej!«

Butnilo je ob vrata, da se je razmaknil les ob stečajih.

»Samo pet!« je kričal stražnik jezno in rezko kot poosebljen ukaz. »Razumete, ljudje božji, pet!«

A zdelo se je, da noben ni doumel tega števila. S silo je zaloputnil policist vrata in spet zaklenil. Gneča je zajejala od prodiralnih naporov in iskala trdne

žaljeno odzvala pred njim mlada gospa, ki je spoznala njegovo umazano željo in obenem hotela ganiti v njem sočustvovanje do svoje nesreče. »Pomislite,« je skušala v kratkem razložiti, »v Celju imam otroke, pridem iskat sem fotografije in ne morem nazaj...«

»Verjamem, milostiva, verjamem,« je

MOSKVA. Spaskija varota (Izveličarjeve vrata, levo cerkev) stolp, skozi kojega je vhod v notranjost kremlijskega obzidja. Slovi še posebno vsled čudodelne podobe, pred katero se mora tudi tujec odkriti. Za kremlijskim obzidjem (takozv. 'kitajskim') je mnogo trgov in največ stavbnih znamenitosti.

MOSKVA. Uspenski sabor (cerkev Marijinega Vnebovzetja), prvotno iz lesa, šele v 15. stoletju iz kamna zidana, je stavba polbizančnega in poltatarskega sloga; vsebuje mnogo svetih relikvij in dragocenosti. Tu se tudi vrši kronanje carja in je grobnica moskovskih metropolitov.

zagotavljal kancelist, vesel, da je odvrnil s sebe zle besede.

»Oh, ubogi otroci! Najstarejša ima devet let, in v tujem, čisto tujem kraju...«

»Seveda, to je hudo. Razumem, gospa. Zato je tem grše, naravnost nesramnost, da so tukaj vmes ljudje... Vidite, tistale ženska, stavim, da je božjepotnica.«

»To ni prav.«

»Naravnost hudobija, brezvestnost!« se je razvnel oni. »Pomislite, ko je toliko nujnih opravkov. Jaz ji na obrazu poznam.«

Zaril se je v ospredje na sredino in se stegnil do žene pri vratih.

»Hej, mati, kam romate?« je zavpil z glasom poštenjaka.

Starka, ki se je oprijemala kljuko, trudna, slaba in omahujoča, da so ji klecala kolena, se je zdrznila in se ozrla navzad.

»Kdo me sodi?« se je ustrašila.

Takrat je spet zapelo železo v ključavnici, pri vratih je zahreščalo, gruča je znova navalila.

»Štirje, prosim. Vraga, po eden vendar!« je komandiral stražnik za napol priprtimi vrati, kjer so se na pragu prerivali tekmeči semtertja.

»Lepo prosim,« se je za njimi kakor vzrastel dvignil suhi kancelist. Momlajoč svoj nad vse vljudni »lepo prosim!« se je sunkoma potisnil s svojim ozkim trupom v vežo, nakar je stražnik krepko zaloputnivi zaklenil vrata. Starika je spet ostala tik ob vhodu.

»Vsi pridemo na vrsto, ho, ho, vsi!« je obupno javkal kovač, ki se še vedno ni prikopal do sredine. »Zadnji bodo prvi, ho, ho, v božjem kraljestvu.«

Mlada gospa iz Celja je samo vzdihnila: »Moj Bože!« in se zgrudila na ramena močne kuharice, ki je stala pred njo.

Kuharica ji je ponudila malisne in jo tolažila: »Neznosno, neznosno!« Pri tem je velik del usmiljenja obračala na neznosnost svojega trpljenja.

Takrat je hipoma klecnila tudi žena ob durih. Uslužna kuharica jo je prestregla in podprla s svojimi rokami.

»Mamka, vam je tudi slabo?«

Ponudila ji je ostanek malisen. Žena je bila vsa bleda in bolna v obraz, oči meglene in blodne, in ko je vzela cukrčke v usta, ni bilo slin v njih.

»Greste res na božjo pot?« je poizvedovala kuharica in ni pri tem nič več gledala tako usmiljeno.

Žena ni odgovorila, samo velika volja je plamenela v njenih očeh.

»Makselj!« je poklicala zamolklo in temno ter se sklonila na kljuko.

Krog stoječi so obmolčali, eni, ker se jim je mrznja nenadoma prelevila v čudovito usmiljenje, drugi, ker se jim je vse skupaj neprijetno in nerodno zdelo.

Vrata so se odprla v tretje. Kuharica je z mišičastimi rokami zgrabila za rob dvernice ter potisnila sebe in božjepotnico v vežo.

»Mamka, zdaj smo znotraj!« je zašepetala ženi, ki je obstala na stopnicah in hvaležno zrla vanjo in na zaprta vrata.

»Sem vam ne bo nihče nosil,« je opomnil božjepotnico stražnik in jo peljal v čakalnico, kjer se je sesedla na klopi.

Ženske so se krepile pri vodovodu s

svežo vodo. Starika jih je gledala s svetlimi očmi, a prositi si ni upala stražnika. Mož ji pa tudi ni hotel kar tako ponuditi, ker je vedel iz izkušnje, da je ob takih činih človekoljubnosti kot predstojnik para- grafov vedno v sitni zadregi.

Iz pisarne se je vrnil dolgobedri kancelist. Kot imetnik naočnikov se je jako duhovito ozrl po čakalcih v predsobi. Razgrnil je legitimacijo in si predvsem zapamtil mesto, kjer je stalo: službene zadeve.

»Počasi gre, počasi«, je vljudno in prijazno pripomnila gospodična kuharica.

»Ah, in toliko nujnih opravkov!« je galantno in tenkovestno vzdihnjal kancelist.

»Zdaj se ne sme romati!« se je zadirčno, a še skrblije obrnil do božjepotnice. »Kaj sitnarite?«

Žena se je strahoma zganila, pogledala za policajem, ki je ravnokar odšel iz čakalnice, položila prst na ustne in potem sklenila roki kakor v molitev.

»Gospod!«

MOSKVA. Katedrala Vasilija Blaženega. Zidana je bila za časa vlade Ivana Groznega v letu 1554 ter stoji na Rdečem trgu; stavba je v bogato fantastičnem bizančnem slogu.

Kancelist je bil velikodušen in je samo mimogrede kakor v opravičilo pristavil:

»Ne dopove se jim in ne dopove. Fanatik. Kaj hočemo!«

In odstranil se je z drobnimi, prožnim koraki.

»Nič ne boste opravili, mati!« je spet začela kuharica.

»Bom.«

»Če romate, ne!«

»Vse od kraja jim povem — in me bodo pustili. Ali je svet kamen?«

Ko so se ostali čakalci že razvrstili in so prihajali novi, sta vstopili kuharica in božjepotnica. Za vratmi v pisarni je božjepotnica obstala. Trije uradniki so bili pri mizah, dva jetična, gladko obrta gospoda in debelušasta gospodična, vsi trudni, službeno resni in nepristopni.

»Tja na levo k pultu!« je pokazal stražnik.

Žena je stisnila ustne in stopila k uradniku na levi.

»No?« je vprašal gospod monotono, kakor bi bral akte.

»Na božjo pot bi rada, prosim.«

»Kam?« se je zavedel uradnik, dvignil izsušeno, porumenelo glavo in premeril žensko izpod naočnikov.

»Zaobljubila sem Materi Božji...«

»Iz tega ne bo nič«, je važno odločil uradnik. »Imate kaj drugega?«

»Poslušajte, prosim, gospod!« je vztrepetala ona. »Sina imam v vojski in Bog mi ga je rešil...«

»Kaj dopovedujete cele storije!« je vzdraženo siknil uradnik.

»Poslušajte!« je nadaljevala z mrzličnim, odločnim glasom. »Veže me zaobljuba...«

»Ne bo nič«, je znova presodil gospod s službeno nepristranostjo.

»Razumite, prosim, gospod! V hudi bitki...«

»Za Boga vendar!« je sopnil uradnik in vstal izza pulta. »Ne mudite nas! Nas čaka grozno dela. Vidite one zunaj?« Potlej se je sklonil v njeno bližino in ji dejal z neuradnim glasom: »Vojska je vojska in postava je postava.«

»Vem!« je trepetala žena in obupno zrla na kup nepopisanih legitimacij.

»Molite vendar doma!« je nestrpnost zarentačil gospod.

»Ko bi vedeli...« je zajokala ona.

»Poslušajte, prosim! Zaobljubila sem!...«

steno in stražnika sta jo brez odpora odvedla iz pisarne.

»Prosim!« je zaslišal z monotonim, uradnim mrmranjem jetičnik na leviči naslednjo stranko.

»Ljudje nočejo razumeti,« je menila kancelistinja napram kuharici, ki je avtomatično prikimala.

Uradnik na desni pa ni nič rekel, samo pisal je še urneje in škrtal s peresom, da se mu je pacala črka za črko.

Po svetu.

Revolucija na Ruskem.

Grozovitosti in zmede so vedno večje po svetu. Vsi sedaj s strahom in upanjem pričakujemo novic iz Rusije. Poročajo se najrazličnejše, manj ali bolj verjetne stvari. Vendar poročila niso zanesljiva. Ruski uporniki so se namreč najprej postalili pošte in bizojava, zato ti po svoje

naznanil in tudi povedal, da določa svojega brata Mihaela Aleksandroviča za svojega naslednika. Ta je zopet moral naznaniti podanikom, da sprejme carsko krono le tedaj, ako se narod po poseb-

MOSKVA.

Blagovješčenskijsabor

(cerkev Marij. Oznanjenja), je zidana od leta 1489, po požaru uničena, v letu 1554 nanovo zidana ter v letih 1863—1867 prenovljena — se odlik. radi svojih devetih kupol in vsled lepe lege: najvišja kremejska točka.

»Jaz nimam časa!« je jezno udaril uradnik s peresnikom po pulu.

Ljudje v kanceliji so se zvedavo ozirali v kot k njima in policist, ki je stražil pri vratih, se je pogumno približeval v ospredje.

»Kdo utegne poslušati lamentacije! Drugega nič? Basta!«

»Gospod, usmilite se!« je zajokala božjepotnica.

Uradnik je pomignil stražniku. Upostavitelj javnega miru je pristopil v trenutku, pokorno in junaško.

»Mamka, ne delajte neumnosti!« je zašepetal resno kot paragraf in jo prijel za rame.

Takrat se je žena vzravnala in tresoča se po vsem telesu je zakrilila s kosčenima rokama.

»Makselj!«

»Odpeljite jo!« je velel uradnik na levi. Gospodična za srednjo mizo je radovedno prenehala z delom. Jetični kancelist na desnici je nervozno zaškrtal s peresom.

»Saj boste doma molili, mamka,« je prigovarjal stražnik s ponarejeno usmiljenim glasom in jo znova skušal prijati pod pazduho.

Žena ga je sunkoma odrinila.

»Zakaj vse to?« je kriknila z raztrganim glasom.

Takrat je prihitel policist iz čakalnice na pomoč. Starka je omahnila ob

širijo novice med svet, ki pa gredo še vse skozi angleško cenzuro. Kaj pravzaprav se sedaj na Ruskem godi, tega ne moremo vedeti. Nekatere stvari pa so že sedaj precej gotove. Pred vsem je gotovo, da ima sedanji upor na Ruskem svoj vzrok v dumi, ruski zbornici poslancev, ki niso zadovoljni s samodržtvom carjevim, ko hočejo, da naj car vlada po ustavi s podporo narodovih zastopnikov; drugi vzrok punta je pa lakota po velikih mestih. Imajo sicer na Ruskem dovolj žita in drugih živil, vendar nimajo dovolj železnic, da bi mogli dovažati vse potrebno na silno dolgo vojno fronto in v velika mesta.

Poslanci dume, ki so pričeli z uporom, so ruski narodnjaki, vneti za veliko Rusijo. Ti hočejo, da se vojska nadaljuje do zmage. Drugi del upornikov, delavska in demokratična stranka, posebno pa ruski kmet, ki nosijo glavna bremena vojske, ti pa so za mir, kakor je baje car bil za to, da bi se pričela mirovna pogajanja. Vprašanje je sedaj, katera stran med uporniki bo močnejša: ali za vojsko ali za mir. O tem pa so dosedaj vsa poročila negotova, ker borba še ni končana. Gotovo pa je, da se je car prisiljen po upornikih odpovedal prestolu zase in za svojega sina, da je moral podpisati oklic na Ruse, kjer je to

MOSKVA. Stolp Ivana Velikega, zidan v 16. stoletju, je visok 82 metrov ter se raz njega nudi prekrasen razgled po mestu. — Pod stolpom leži — baje vsled preobširnosti — skoro 2000 centov težki zvon „Car Kolokol“.

nem glasovanju za to odloči in ako se določi ustava, po kateri bo vladal.

Velik del armade in mornarice je prisegel zvestobo začasni vladi upornikov. Zdi se pa, da vsa armada ni s tem zadovoljna. Velika mesta na zahodu so vsa z novo vlado; v južni Rusiji in v vzhodnih pokrajinah pa so ruski državljani večidel bolj na strani carja Nikolaja.

MOSKVA. Arhangel'skijsabor (cerkev Mihaela Arhangela), zidana v 14. stoletju, prenovljena v 15. stoletju. Tu se nahajajo grobišča carjev Ivana Kalita do Ivana Aleksejeviča, ki je umrl l. 1696 (brat Petra Vel.)

Na Finskem se upor razvija v tem zmislu, da bi se Finska odtrgala od Rusije in bi postala samostojna država. Tako se zmede množe na vse strani.

Kaj bo Rusija storila, ali bo nadalje-

vala vojsko ali bo zahtevala mir, tega sedaj še ne moremo vedeti, to pa je gotovo, da ta država, kjer vladajo uporniki, ki ne uživajo zaupanja povsod, ne more na zunanaj razvijati kake posebne moči. Zato vsaj za sedaj od ruske strani ni pričakovati kakih posebnih napadov na fronti.

Kri, ki se prelija sedaj na Ruskem med brati, pa gotovo ni prelita zaman, ker če se odpravi na Ruskem samodržstvo in uvede ustava, bodo gotovo neruski narodi svobodnejši; večja svoboda pa bo tudi za vero. Katoliška Cerkev bi z ustavo na Ruskem veliko pridobila.

Na francoskem bojišču

so se izvršile meseca februarja in marca velike in važne spremembe. Kakor znano so se pri lanski veliki ofenzivi Angležev in Francozov morali Nemci na nekaterih krajih umakniti pred veliko premočjo sovražnikov. Te postojanke, ki so jih Nemci imeli, zato niso bile prostovoljno izbrane in za vojskovanje na mnogih krajih tudi manj prikladne. Zato je Hindenburg tajno pred sovražnikom zadaj za temi usiljenimi obrambami zgradil nove utrdbe, in sicer v taki črti, kakor je to ugodno za nemško armado. Ko so bila ta velika dela dovršena, se je nemška armada na obeh straneh reke Ancre umaknila kakih 5 km na 18 km dolgi črti, in pozneje so enako storili na prostoru med Arras in Aisne, in sicer na 100 km dolgi črti. Nemci so prepustili mesta Vapaume, Peronne, Noyon i. t. d. sovražnikom.

Angleški in francoski listi so začetkoma veseli pisali o velikih svojih zmagah

spodarjem in čredo. Branili so se, to nam svedoči ostanek brambnega zidu, jeli so se ubranili, jeli je podrl zmagovalec praprosto trdnjavo, o tem nam ne poroča nikdo, grobovi molče in zgodovina gre nemo mimo njih.

Iz poznejših časov nam kaže zgodovina mesta in gradove ali gradišča. Stari

† FRANČIŠEK HUBAD,
šolski nadzornik, dvorni svetnik in
predsednik Glasbene Matice.

narodi selilci so vozili svoje trdnjave kar s seboj; bili so to močni vozovi in iz zgodovine prvih ameriških naseljencev vemo, da so se zagradili večkrat z vozovi napram napadom Indijancev, tudi v burski vojski so se uveljavili vozovi kot obramb-

več mestih pripoveduje Plutarh o tem, ko govori o vdaji grških mest. Leta 1870. so trdili Francozi, da je izdal Bazaine trdnjavo Metz Nemcem. V bojih s Turki beremo in slišimo vedno o izdajalcu, ki je pokazal oblegovalcu slabo zavarovano stran trdnjavo ali skrivno pot v njo. Za čuda velika je bila odporna sila mest v starem veku. Za njihovimi zidovi se niso nahajali samo branilci, ampak tudi ubeglo ljudstvo iz okolice. Dokaz, da so se znala taka mesta preskrbeti z živežem. V starih časih pa je bilo, dasi niso imeli tako ugodnih prometnih zvez, kakor jih imamo dandanes, zelo težko, da bi izstradali mesta popolnoma, še celo onih starih roparskih gnezd na višinah niso mogli popolnoma odrezati od sveta, in to brzokone radi tega, ker so imeli večinoma kak skriven izhod kakor Erazmov grad v Predjami, katerega so oblegali tako dolgo, v mnenju, da ga bodo izstradali. Erazem pa jim je poslal v zasmeh mesa in zgodnjega sadja, kakor je bila poslala nekdanja kraljica Tanta Rimljanom meh s pšenico.

Čuditi se moramo, kaj so trpela v starih časih mesta, preden so se vdala ali preden so bila premagana. Če beremo »Poslednje dneve Jeruzalema« ali povest »Salambo«, kjer opisuje Flaubert obleganje Kartage, je naravnost nerazumno, da more priti toliko groze na oblegano mesto. Radi se otresemo tega vtisa s pomislekom, da je povečala pisateljeva bujna domišljija grozote, pa te grozote so se godile v resnici in so bile še huje kakor si jih more naslikati človeška domišljija. Zaradi dogodkov, ki spremljajo obleganja, se vtis-

Alojzij Lavrič
iz Gradišča, Primsko-vo-Dol. Pogrešan od maja 1916; bil je v bojih na laški fronti.
Na — svidenje!

Jožef Pušnik
iz Črne na Koroškem, padel v bojih na Goriškem leta 1915.
Počivaj v miru in blag ti spomin!

Jakob Kolenc
iz Dobrne pri Celju; pogrešan iz bojev na Romunskem od septembra 1916.
Da bilo svidenje!

Jakob Brajec
iz Lučin nad Škofjo Loko, je umrl dne 24. septembra 1916.
V cvetu te življenja let je zvala — domovina!

Štefan Brajec
iz Lučina nad Šk. Loko, umrl 22. feb. 1917 vsled bolezni z lašk. bojišča.
Blag in časten spomin — bratoma!

Janez Alič
iz Pevna, se pogreša že 25 mesecev. Bil je član starološk. Orla.
Tu ali tam — da bilo svidenje!

vsled umikanja Nemcev, toda sedaj že uvidevajo, da so Nemci na boljšem, ker so zelo skrajšali svojo bojno črto in ker so si zbrali postojanke po svoji volji. S tem so pa nasprotnikom tudi zmedli vse račune za pomladansko ofenzivo, ker bodo Angleži in Francozi dolgo časa potrebovali, da se bodo v novih postojankah spoznali in na novo utrdili. Pravijo, da se je Hindenburg zopet izkazal kot bistroumen vojskovodja. —

Na drugih bojiščih ni novih dogodkov.

Razno.

Obleganja.

Iz tmin prдавne zgodovine nam poročajo sledovi utrjenih vrhov, da so se branile tu slabše moči pred naskokom silnejšega; da se je zbrala in zakrila za steno, spleteno z vrbja, zadelano s tramovi in ilovico, plaha družina z go-

na trdnjava. — Ako zasledujemo zgodovino vojska, uvidimo, da je obleganje mesta ali gradu v tesni zvezi z bitkami in poboji, včasih je oblega samo mimogrede poleg glavnega dejanja v vojni, včasih je samo glavno dejanje, ki odločuje. Ako se poda majhna trdnjava, nima to posebnega pomena za splošno stvar. Ko je pa padel Jeruzalem, ko je bil uničen Babilon, je bil uničen in zaslužjen tudi ves narod. Silno zanimivo je opazovanje, kaka je bila nekdanja trdnjavska vojna in kaka je dandanes. Nobeno napadanje obleganih mest nam nudi v drugačnem času drugačne oblike. Pomislimo Antverpe v tem ali v drugih stotletjih, pogledimo na Carigrad, ko so ga napadali Slovani, Turki in Angleži. Grški ogenj in 42 havbica! V letečih minah, v razstrelilnih rovih, v granatah na lučaj vidimo stare znance; že Rimljani so kurili pod razvotljenim vznožjem jeruzalemskega zidu. Vendar če listamo v zgodovini obleganj, vidimo, da je bil najmočnejši rov, ki je služil v pogin oblegane trdnjave, čestokrat samo izdajalec. Na

nejo le-ta globoko v spomin, lokalna zgodovina vsakega starega mesta nam poroča o kakem obleganju, vsako mesto v prejšnjih časih je bilo pripravljeno na tak slučaj. Ljubljana je bila oblegana od Celjana in od Turkov, pa se še ni vdala, njena prednica Emona je bila zrušena v takih bojih in kaj se je godilo na gričih okoli nas, preden je bila zidana Emona, kako se je zatekel praprebivalec naših krajev na vodo pred nevarnostmi, ki so mu pretile najbrž bolj od človeka kakor od divje živali — o tem nam obuja slutnje le staro orožje, stare izkopine.

Pri obleganju mest ali gradov je bila najvažnejša stvar prehrana obleganih, ker se je zateklo vse ljudstvo iz okolice za varni zid in so prignali s seboj svojo živino in so prinesli s seboj svoje žito in druge zaloge, so pripomogli tako ti begunci k prehrani mesta kakor tudi k obrambi. V francosko-angleški vojni, ki je trajala od l. 1337. do l. 1453. in je bila večinoma oblegovalna vojna, je moral biti pripravljen vsak meščan na obleganje in

se je glede na to tudi preskrbel, radi lakote se takrat pač niso podala mesta. Imena mest, ki so se morala podati vsled lakote, nam potrde samo, da ima vsako pravilo izjeme, ki pa potrjujejo pravilo. Sestus, Ramantia, Abesia, Urbiventum, Milan, Damiette, Gdansko (l. 1814.) so imena nekaterih takih mest, ki so se morala podati najhujšemu vseh sovražnikov — gladi. Kar se konservira s pomočjo moderne tehnike meso in zelenjava, so trdnjave tako dobro preskrbljene z živežem, da so le prav redki slučaj, da bi se že morala kaka trdnjava podati radi živeža. Zaradi živeža gleda moderna trdnjava, da odpravi, ako sluti, da ji preti nevarnost obleganja, vse nepotrebne civiliste izven

svojih zidov, torej ravno v nasprotju s starim časom, ko so jemale trdnjave okoličane v svoja varna krila. Zdaj je tako rekoč vsa naša država oblegana trdnjava. Sovražniki preže in zapirajo poti, da ne bi prišlo kaj živeža v njo. Pa država ima v sebi tajni izhod, po katerem dobiva, kakor Erazem, potrebni živež, ki ga kaže sovražniku v zasmeh; ta izhod in pot sta močna volja in zavest vsakega poedinca, da je treba vztrajati, varčevati in doprinesati po svojih močeh, da ne vdere sovražnik v trdnjavo, da ne poruši njenih zidov. Kakor oblegana mesta v starodavnih časih smo, ki so trpela in vztrajala in se niso vdala in katerih spomin gre od roda do roda.

Rastlinska ura.

Nasadi se lahko na vrtu v gredi in opazuje, kako točno gre. Ne potrebuje urarja, ne olja. Beli limbar ali lokvanj se odpira vedno ob 6. uri zjutraj in zapira ob 4. uri popoldne. »Mišja ušesca« se odpirajo ob 6. uri zjutraj in zapirajo ob 1 popoldne. Reprat se odpira ob 5. uri zjutraj in zapira kasno zvečer. »Kozja brada« se odpira ob 3. uri zjutraj in zapira kasno zvečer. »Bodeča Neža« se odpira ob 6. uri zjutraj in zapira ob 6. uri zvečer. Navadna vrtna ločika se odpira ob 6. uri zjutraj in zapre ob 8. uri zvečer. Cikorija se odpira ob 7. uri zjutraj in zapira ob 7. uri zvečer. Travniki ardeselj se odpira ob 5. uri zjutraj in zapre ob 5. uri zvečer. Tako ima vsaka cvetlica in vsaka zvezda svoj čas, v katerem se odpira ali se prikaže, in naši prednamci niso bili obloženi z urami kakor mi, pa so pogledali na cvetko, na solnce, na zvezdo in so vedeli, koliko je ura; mi pa imamo uro na roki, v žepu, na vsakem stolpu, na vsaki steni, a kljub temu dostikrat ne vemo, koliko je ura.

Nove velikonočne razglednice
„Vojska v slikah“ so izšle.

Več o tem v inseratu.

Župan v Brčicah in kolera.

Z vojsko se je bližalo tudi Brčičanom mnogo nadlog. Župan Jernejček je imel dovolj skrbi. Vlada mu je pošiljala toliko navodil in postav, da mu niso prišla očala ves dan raz nos in da je imel dan za dnem seje

Vojaška služba božja v Dekanih.

in posvetovanja z občinskimi možmi. Neko nedeljo so se krepili župan in možje v vaški gostilni po težavni seji in so premišljevali ob vinu te hude nevarne, čase. Spomnili so se legarja in kolere, ki se širita po poročilih vlade in časopisja čedalje bolj.

»Šmentevna reč,« je pljunil Kolaričev gospodar, »pobralo nas bo. Reci no, župan,

terijah in bacilih. Jaz mislim, da so take male živalice, ki prenašajo bolezn iz vasi v vas. Jaz mislim, da je najbolje, da se taka golazen potopi in sežge, samo ne vem, kaj naj se prej naredi, ali potopi ali sežge. Tam v tistem navodilu pravi, da se kropi z nekim kropilom in podkadi. Veste, tiste živalice se zadušijo vsled dima.«

»Torej je treba potopiti, sežgati in prekaditi, vse po vrsti,« je menil občinski mož mlinar Komar.

Župan pa je razkladal dalje: »Posebno nevarni so potniki, ki prihajajo iz okuženih krajev, njihove kože in obleke se drže tiste živalice, pa tudi v laseh so.«

»Seveda,« je prikimal stari Močnikov, »lasje in nohti, to so coprnija, če ti jih zagrebe kdo pod hlevov prag, ti pogine vsa živina.« Šimonov pa je ugibal: »I, kaka žival je nek to, ti peclji in blaterije, to ima roge.« »Beži, beži,« mu je ugovarjal Marnikov, »kaj bo prenašala na rogu bolezen, na repu jo prenaša ti pravim, zato ima košat rep.«

Tako so ugibali vaški možje in so uganili marsikatero modro, ko je stopil v gostilno znani živinski prekupec bogati Balončan. Vsi so ga klicali k mizi in se mu umikali. Balončan se je vsedel k županu in si naročil večerjo, pil je na zdravje vseh iz njihovih kupic. Župan ga je udaril po rami:

»Zdaj nam boš pa kaj povedal, daleč si bil po svetu in dolgo te ni bilo, povej kaj pa dala vojska. Pravijo, da se vozi zdaj vojska v čolnih, po zraku in da se streljajo in bijejo tam gori. Pri nas ne vidimo nič od tega. Pravijo, da nam mečejo iz tistih letelih čolnov take buče dol, ki so polne smodnika in da ubijejo dosti ljudi. Saj menda ne pridejo tudi v Brčice?«

Balončan je potegnil kmete rad. Zato jim pravi resno: »Ne mislite, da ne vedo

Pogled z aeroplana na vojaške utrdbe.

kaj boš pa ukrenil, če bi prišla ta vrazja bolezen do nas?«

Župan je pljunil na drugo stran ter se popraskal pod klobukom. »Kaj naj naredim? Ravnal se bom po navodilih!«

»Kaj pa pravijo navodila?« so kričali vsi. Župan se je praskal za ušesom in pravil: »I, tako kar na pamet pa vam ne morem razložiti. Tam govore dosti o nekakih bak-

Lahi, Angleži in Francozi za Brčice. Prav lahko, da bi vas obiskali z aeroplanom in vam poslali kak pozdrav, ker vedo, kako hudi ste tukaj nanje. Pa se nič ne zmenite zato. Kadar zagledate letalo, pljunite nanj, pa bo šlo takoj nazaj, ker se bo zdelo Lahom to jako za malo.«

Brčičani so pogledali debelo, župan se je nasmejalo: »Ne boš nas potegnil, pljuvaj ti

na letala, ko si tako moder. Povej nam raje odkod prihajaš.«

»Iz Ogrskega, duše draže, iz dežele belega kruha in pitanih prešičev,« je odgovoril Balončan in pričakoval polno vprašanih glede žita in moke in se pripravljaj, da najveže radovednežem kaj. Ali Brčićani so kar onemeli, samo župan je vprašal strogo: »Na Ogrskem? Kaj ni tam kolera?«

»O in še kakšna,« je hitel Balončan, »kar zvije človeka, pa je po njem. Mene se pa ne prime. Potem sem šel na Dunaj.«

»Na Dunaj,« je stokal Marinkov in vsi so pogledali plašno in se odmaknili od Balončana. Ta je zapazil njihov strah in je dostavil: »Na Dunaju sem ležal v bolnišnici...«

»Bolani! Na Dunaju!«
Župan, varuh občine, je pogledal odbornike: »Možje! Na Dunaju je kolera!«

Kakor bi pihnil, so izginili iz gostilne župan in odbor. Tudi gostilničar je ušel. Balončan se je smejal in se bil po kolenih. Klical je gostilničarja, ko ga pa ni bilo, je sklenil, da gre v drugo gostilno, kjer ne bodo tako bežali pred njim. Vrže denar na mizo in prime za kljuko — vrata so zaklenjena! Balončan ni utegnil zakleti, sapo mu je vzela pogled skozi okna. Župan in odborniki so pripeljali vaško brizgalnico pred hišo — kje pa gori, ko ne zvonijo in je vse tiho? Brizgalnico naravnava ravnano na gostilno. Balončan odpre okno, da vpraša, kar se vlije nanj curek vode, ki ga vrže skoraj ob tla. Besen zgrabi Balončan stol in ga vrže skozi okno v ognjegasco. Takoj je prišel nov poliv, potem je stopil župan pred okno in govoril uradno-resno:

»Balončan, ti prihajaš iz okuženih krajev in si se gotovo nabral bakterij in bacilov. Te potuhnjene živali je treba ugonobiti, tako velevala kužna postava, hoče gosposka in zahteva korist občine in ti Balončan moraš slediti gosposkinim ukazom. Poliv je gotovo že pokončal nekaj živali na tebi ali mi moramo biti tega popolnoma gotovi, zato se boš zdaj podal gori v dimnico, da te prekadimo par ur, potem te povabimo na večerjo. Bodi pameten in ne delaj nam sitnosti, pojdi kar zlepa gori, če ne ti povem, da pojdeš zgrda.«

Balončan, ki ni bil ne na Ogrskem ne na Dunaju, se je prijel za glavo in je klet svojo lastno pretkanost, ki mu je nakopala te sitnosti. »Z bikom se ni bosti,« je rekel županu in šel v spremstvu mož v podstrešje, kjer so ga zaprli v ozek prostor, skozi katerega se je vil dim v drugi prostor, kjer je viselo prekajeno in neprekajeno meso. Balončan se je vsedel na tram in čakal. Spodaj so zažgali par zelenih vej. Žgoč dim se je privalil v dimnik in je zavil Balončana ki je kihal, kašljal in klet: »Čakajte kanalje!«

Odlomil je desko in skočil v predal k prekajenemu mesu, vzela je kar celo kolajno klobas raz palice in začel jih jesti. Doli so prinašali listja in trave na ogenj, da bi bilo čimbolj gotovo konec tistih živali.

Marinkov je pravil: »Zelo čudno je, da ni videti ne repa ne rogov živali,« in Simonov mu je pojasneval: »Nevidne so, nevidne, zato se ugonobe tem težje, dajte, dajte še kaj dračja sem, da izkadimo bolezen iz hiše.«

Kadili so in se veselili svoje modrosti. Da je bil ostal Balončan v tistem hudem dimu, ne bi bil nikdar več hodil kupovat živine in ne bi vlekel kmetov. Dve uri so naglali na ogenj. Potem so šli slovesno po razkuženega Balončana. A kako so se zavzeli, ko so našli dimnik prazen in zagledali skozi luknjo Balončana, ki se je gostil ravno s sočno gnatjo, dočim je kazala prazna palica, da se je podložil s klobasami. Gostilničar je upil, kdo da mu povrne škodo, župan in odborniki pa niso vedeli, ali je Balončan zdaj razkužen ali ni, zato so se mu umaknili v velikem loku, ko je vstal in rekel:

»Klobase in gnjat poravnaj ti župan, bacile sem spravil v žakelj in obesil v dim, ohranite si jih v spomin svoje modrosti.«

Ovsenjak s sirom. Namочи 1/4 kg ovsene kaše na mleku in vmešaj ravno toliko starega zribanega sira, posoli, dodaj kumine, 2 jajca, žlico masla, 1 kvasni prašek in toliko moke, da se da testo razvaljati. Razreži poljubno ali peci celo. Vročina naj bo srednja.

Posušeno grozdje in češplje se pokvari rado, ako dolgo stoji. V nesnaži, ki se drži takega sadu, se zaležejo molji. Kdor ima kaj zaloge, stori najbolje, da jo opere. Namочи sad najprej v vroči vodi, operi in izplakni z mrzlo vodo, potem stresi na čist papir. Ko je ta popil malo vlage, stresi sad na čist prt, teri in briši z njim in stresi na suh papir na peč. Ne spravljaj, dokler ni popolnoma suho, sicer se pokvari. Tako blago se hrani najbolje v steklenem loncu ali v lepenki.

Ješprenj se pokvari, če je zaprt in če leži na kupu. Treba ga je vsak mesec prezračiti in posušiti, najbolje na rjuhi na solncu. Ako se je nabralo dosti prahu, prevejaj ješprenj ali pretresi na situ, da odleti prah in z njim zalega moljev. Moljev ješprenj operi ni dobro izperiti, preden ga deneš kuhat.

Limonov cvet (esenca) se dobi v lekarnah in drogerijah in je dober nadomestek svežega limonovega soka. Za limonado zmešaj žlico cveta na 1/4 litra kropla ali mrzle vode, za dodatek k čaju zadostuje samo žlička. Posebno dober bo čaj, če deneš vanj tudi malo limonove lupinice.

Kot prijatelj v hudih dnevih in v hudih urah bolečin se izkazuje vedno Fellerjev zanesljivi, bolečine odpravljajoči rastlinski esenčni fluid z zn. »Elsa-fluid«. Veliko število zdravnikov ga priporoča, čez 100.000 zahvalnih pisem ga hvalijo kot zanesljivo domače sredstvo. Kar vsi hvalijo, ki rabijo, bo tudi Vam dobro storilo. Predvojne cene: 12 steklenic pošlje franko za samo 6 kron lekarnar E. V. Feller, Stubica, Elzatrž št. 331 (Hrvatska). V nobeni hiši naj bi ne manjkalo, kajti v mnogoštevilnih slučajih je koristno, ako se ima »Elsa-fluid«, to dobro domače sredstvo pri roki. Fellerjeve odvajalne rabarske kroglice z zn. »Elsa«, 6 škatlic za 4 K 40 h. (ft)

Velikonočna skupina razglednic Vojska v slikah

je pravkar izšla!

Razglednice so delo domačih slovenskih umetnikov, kateri edini so v stanu ustvarjati naše narodno življenje s čopičem, kar spričuje čvetorica natisnjenih motivov. Taj čopič ni v stanu predstavljati naših narodnih običajev.

Dasi so se cene kartonu in drugim tiskarskim cenam potrojile, smo zvišali ceno le za 1 vinar pri komadu. Predočujmo si noveše nemške izdelke, kateri se tiskajo v stotisočih izvodih in so navzlic temu dražji od naših, ki se tiskajo vsled pčlega števila našega naroda — še več pa vsled mlaičnosti do domačega izdelka — le v par tisoč izvodih. Obsebi umljivo je, da mora biti cena pri detaljni prodaji tudi sorazmerno višja.

Cena za trgovce, ki naroče vsaj 100 komadov razglednic, je K 7.—, pri naročilih nad 500 komadov K 6.50, nad 1000 kom. K 6.—, nad 2000 komadov K 5.50 za vsakih 100 komadov. Cena skupini s 16 komadi K 1.40, po pošti K 1.50.

Razglednice so na naslovni strani zaznamovane s tekočo številko, katere navedba pri naročilih popolnoma zadostuje. Posameznih skupin ne označujemo več s številkami, ker nam je cenzura onemogočila tozadevno evidenco.

Poleg letošnje velikonočne izdaje imamo v zalogi tudi nekaj razglednic iz lanske velikonočne skupine, ki so 20% cenejše od letošnjih.

K slovenskim piruhom domače razglednice!

Naročila sprejema:

UPRAVA
ILUSTRIRANEGA GLASNIKA

Fellerjev dobrodejni, oživljajoči rastlinski esenčni fluid z zn.

„ELSA-FLUID“

uteši
bolečine.

Predvojne cene: 12 steklenic franko 6 kron. Lekarnar E. V. Feller, Stubica, Elsa-trž št. 331 (Hrvatska). Nad 100.000 zahvalnih pisem in zdravn. priporočil.

Tiska in izdaja Katoliška tiskarna v Ljubljani.
Odgovorni urednik Josip Klovar

100 litrov zdrave domače pijače

osvežujoče, dobre in žejo gaseče, si lahko vsak sam priredi z malimi stroški. V zalogi so snovi za: ananas, jabolčnik, grenadinec, malinovec, poprova meta, muškatelec, pomarančnik, dišeča perla, višnjevec. Skaziti se ne more. Ta domača pijača se lahko pije poleti hladna, pozimi tudi vroča, namesto ruma in žganja. — Snovi z natančnim navodilom stanejo K 12.— franko po povzetju. Naslov za naročila: JAN GROSLICH, droger. „Engel“, BRNO št. 365 (Moravsko).

Framydol

je sredstvo za pomlajenje las, ki rdeče, sive in sive lase in brado trajno temno pobarva. 1 steklenica s poštno vred K 2.70.

Rydyol

je rožnata voda, ki živo pobarva blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštno vred K 2.45 (za povzetje 55 vin.) JAN GROSLICH, drogerija „Engel“, BRNO št. 365 (Moravsko).

Dijamanti za rezanje stekla.

Od diamantov za rezanje stekla mi je zazdal mogoče le št. 4 za K 11.70 in št. 5 za K 16.— poslati ker je dobava diamantov omejena in so surovine jako težko in le za silno visoke cene dobili. — Povzetje stane 85 vin. Za realnost in solidnost blaga se jamči.

JAN GROSLICH, drogerija „Engel“, Brno št. 365 (Moravsko).

500 K v zlatu — če krema Grolich ne odstrani z zraven spadajočim milom vse solne pege, maroge, solne opekline, ogrce, obrazno rdečico itd. in ne ohrani kožo mlad, svežo in nežno. Cena K 5.75 s poštno vred. 3 porcije K 16.—, 6 porcij K 30.70. Vse brez nadaljnjih stroškov. Jan GROSLICH, drog. „Engel“, Brno 365 (Morav.)